

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 10 (1455)

София, октомври 2011 г.

Цена 0.50 лв.

Лято Грест 2011 в енория Ореш

Щури игри и забавления в Патиланско царство

Една незабравима седмица, в която селото бе оглажено от детски викове... Седмица на Лято Грест 2011. Отново енория Ореш посрещна нетърпеливите малчугани в двора си. А там с още по-голямо вълнение ги очакваше обичаният от всички - от малки, от големи и от още по-големи - отец Енцо. Той заедно с аниматорите организира тази седмица, изпълнена с толкова емоции, колкото не можете да си представите. В тази лятна група предварително се записаха деца на възраст от 7 до 14 години (а и по-големи), желаещи да участват. Всеки ден се събираха и започваха с молитва. После, водени от

аниматорите, почваха щурищите игри и забавления. Тази година Лято Грест имаше мотото „Да бъдем патиланци“. Ще попитате защо? Защо ли? Ами та нали самото детство е патиланско. За да бъдем по-точни, подражавахме на героите от книгата на Ран Босилек „Патиланско царство“.

За темите, по които беседувахме, избрахме: приятелството; Словото Божие - храна за тялото и храна за душата; лекарство за тялото и лекарство за душата; жътвата в Църквата.

Цялата група бяхме патиланци - начело с патиланец Пенцо (енорийски свещеник отец Енцо) и аниматорите. Стариахме на 27 юли

под мотото „С игри и закачки всеки може да се справи, патиланец най-добре го прави, ако със Смеухурко са другари“. За целта избрахме и песен, подходяща за щурите игри, която стана любима на всички деца (дори след приключване на „дозата“ игри за деня те

На стр. 7

циклика Redemptoris Missio, 2).
ИДЕТЕ И НАУЧЕТЕ
Тази цел се подсила постоянно чрез литургията, особено чрез Евхаристията, която винаги завършва с напомняне на заръката на възкръсната Исус към апостолите: „Идете...“ (Мт., 28, 19). Литургията винаги е зов на света и ново изпращане в света за свидетелстване на това, кое то сме почувствали - спасителната сила на Божието слово, спасителната сила на пасхалната тайна на Христос. Всички, които са срещнали възкръсната Господ, са почувствали необходимостта да гокажат на другите, както направиха и двамата ученици от Емаус. Те, след като познаха Господ в преломяването на хляба, „начаса станаха, върнаха се в Йерусалим и намериха събрани единайсетте...“ и им разказаха какво им се бе случило по пътя (Лк., 24, 33-34). Папа Йоан-Павел II увещаваше да бъдем „бдителни и готови да познаем лицето Му, за да изтичаме при нашите братя и да им известим голямата вест: „Видяхме Господа!“

ЗА ВСИЧКИ
Всички хора са адресанти на

На стр. 3

Поклонение от Малко Търново до Созопол пеша

На стр. 7

„All inclusive“

В разгара на лялото сред хилядите идеи за почивка на приятелите ми, сред тяхното чудене „all inclusive“ почивка или къмпинг, моите мисли бяха насочени към нещо различно и нетипично, което предстоеше на мен и още петима души. Всяка година за празника „Успение Богородично“ отците успенци организират национални поклонничества до светилището в Лурд. Мартин Дулчев - семинарист при

успенците във Франция, отпрали покана към българските младежи да се включат към група млади французи, които ще бъдат доброволци в Лурд и след това ще отпътуват заедно към Мадрид за Световната младежка среща. Аз бях една от шестимата българи, които приехме поканата на успенците.

На 11 август пристигнахме в Лурд. Там се включихме към

На стр. 5

Младежи с увреждания изпратиха лятото заедно с „Каритас“ - Русе

Въпреки топлия септември лятото все пак си отива и това беше един от поводите младежи с увреждания и техните родители да се съберат на обща среща в живописната местност за отдих край Русе - Лесопарка. Излът, организиран от „Каритас“ - Русе, се превърна в истински празник, защото съвпадна с рождения ден на едно от момичетата, а също така отговори и на многократно заявените от младежите желания, които те наричат мечти - да излязат извън града, да се разходят сред природата и да бъдат заедно. Рождениката получи много по-даръци и поздравления от своите приятели, но и тя от своя страна ги изненада със забавна викторина, която донесе подарък на всеки един - важни бяха не отговорите, а смехът и добро настроение.

Независимо от трудностите, които срещат с придвижването, независимо от инвалидните колички и патериците, младежите се разходиха в парка, полюбуваха се на нацифтели водни лилии, наблюдаваха

тренировките по академично гребане и си пожелаха един ден и те да седнат в такива лодки. В края на излета част от младежите с увреждания споделиха, че това е била първата им разходка до Лесопарка и всички благодариха за възможността да бъдат с приятели извън града и да изпратят заедно лятото.

Групите за взаимопомощ на младежи с увреждания и на родители на деца с увреждания бяха сформирани през пролетта на 2011 г. като част от работата на проект „Мобилен консултивен център за хора с увреждания и

техните близки“, изпълняван от „Каритас“ - Русе. Групите се срещат два пъти месечно подкрепата на енорийския свещеник на Русе отец Валтер Гора в база на католическа енория „Свети Павел от Кръста“.

Мобиленят консултивен център е партньорски про-

Светломира СЛАВОВА,
„Каритас“ - Русе

Скъпи младежи,
От 18 до 20 ноември 2011 г. в град Белене, в енорийския център, се организира втората среща за младежи от 14 години нагоре, които търсят свое то призвание в живота.

Срещата се организира с участието на свещеници и сестри от трите епархии. Темата е „Различните пътища в общото призвание към светостта“.

Начало - 18 ноември, петък, 18 ч. Край - 20 ноември, неделя, на обяд. Участниците трябва да носят със себе си: Библия, тефтер, химикалка и добро настроение. Цена - 20 лева. Пътните разходи са покрити. Средствата ще се възстановяват срещу билети за транспорта от Конференцията на висшите настоятели на общностите на богослужението в България.

Моля потвърдете участието си до 13 ноември, неделя, на отец Петър Цвъркал, тел.: 043162115; GSM: 0887006042; e-mail.: cvrkal@atlas-точка-cz.

От името на целия екип: отец Петър Цвъркал

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1455)
октомври 2011 г.

Папа Бенедикт XVI: Новата евангелизация се нуждае от работници на Господната нива

„Днес живеем в епоха на нова евангелизация.“ С тези думи по време на неделната молитва Ангел Господен (18 септември) от Кастеландолфо папата призова „вярващите, семействата и общностите“, които са открили красотата на вярата „да работят на лозето Господне“.

„С възвествяването на Евангелието са разкриват широки хоризонти. Поради това регионите с древна християнска традиция са призвани да преоткрият красотата на вярата.“

В краткото си размишление папата се спря на отъкса от посланието на свети Павел към филипийните, предложен от неделната литургия, където апостолът пише: „За мен животът е Христос.“ Оттук папата призова всички да се включат дейно в новата евангелизация и подчертва, че нейните главни действащи лица са мъжете и жените, които възвестяват една и съща Блага вест: „Хора, семейства, общности, които приемат да работят в лозето Господне, според образа, предложен от неделното Евангелие.“

Папата припомни и основните елементи на смирение и безвъзмездност: „Смирени и благородни работници, които не искат друга отплата освен тази да участват в мисията на Иисус и Църквата.“

„Скъпи приятели - обърна се

към присъстващите папата, - Евангелието преобрази света и продължава да го преобразява като река, която напоява една необътната нива.“ Той припомни, че „общението с живия Иисус Христос“ означава да се открие „един нов смисъл на живота и човешкото съществуване“. „Бог е любов и Неговата жертва изкупи човечеството от робството на злото. Бог дарява една сигурна надежда.“

„Неговата смърт и възкресение са Благата вест, която, тръгвайки от Йерусалим, е предопределена да достигне до всички хора и народи и да преобрази отвътре всички култури.“ „Свети Павел - отбеляза Светият отец - бе човек, който в себе си обобщаваше три различни свята: еврейския, гръцкия и римския. Неслучайно Бог повери на него мисията да отведе Евангелието от Мала Азия до Гърция, а след това и до Рим, построявайки мост, който ще отведе християнството до всички краища на земята.“

При поздравите на различни езици папа Бенедикт XVI се обърна към всички ученици и студенти във връзка със започващата учебна година. Ученическите години са най-важните. „Важно е да разширите полето на вашите познания и да се научите да живеете с другите.“ И призова родителите да следват отблизо де-

цата си, да изслушват техните разкази, да говорят с тях за техните преживявания, помагайки им по този начин да вземат добри решения. „Семейството и училището са добрият терен, върху който се формира утешното човечество“, посочи папата и отправи апел всяко дете да получи образоването, на което има право.

На английски Светият отец насърчи да се преодолеят моментите, в които преобладават „завистта от успеха на другите и разочарованието, че не сме подходящо възнаградени за това, което правим“. Нека всичко това бъде преодоляно, мислейки за безбройните дарове, които Бог ни изпраща. На полски папа Бенедикт XVI поясни, че на всеки от нас са поверени различни „задължения и харизми“, но „ни очаква едно и също възнаграждение: радостта от вечното участие в добротата Господна“. На испански бе отправен призив да се „разпознае безкрайната щедрост и доброта на Бог, които стоят над човешките изчисления“. А към поклонниците от Словакия бе отправено желанието за „приятно превърване във Вечния град, в който срещаме яркото свидетелство на многообразни християни, работили предано на лозето Господне“.

6 септември: 126 години от Съединението на България и празник на Пловдив

Молитва за разбирамателство и любов

Епископ Георги Йовчев представя предстоятелства на 6 септември тържествената литургия в катедралния храм „Свети Лудвик“, с което вярващите се присъединиха към отбелязването на Съединението на България.

Литургията бе отслужена за благоденствието на отечеството и на Пловдив. С Него високопреосвещенство съслужи енорийският свещеник Любомир Венков.

В началото на своето размишление по време на проповедта монс. Георги подчертава, че ние като граждани на тази земя и живеещи в Пловдив трябва да дадем своя принос за разбирамателството, за мира, за добрия отношения между хората. Проповедникът призова и да се молим за онези, които управяват - да бъдат благоразумни и да се вслушват в Духа Божи, Който ръководи цялата вселена и Който направлява най-добре, защото мнозина са тези, които говорят, че искат благоденствие на народа, но техните действия понякога разрушават ценностите, дадени на всеки човек и на цялото човечество - мира и разбирамателството.

Негово високопреосвещенство изтъква, че Христос, Единственият изкупител на човечеството, е мирът и благоден-

ствието, а не икономиката или финансово състояние на една държава, тъй като понякога те може да са в изобилие и въпреки всичко хората да живеят нещастно, защото не само с материални средства човек става щастлив и свободен, а живееши в Божия дух.

Проповедта на Софийско-Пловдивския епископ завърши с молитва ангелът пазител да направлява и озарява управниците и жителите на този град, за да има братско съвместно съществуване в разбирамателство и любов.

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква

в България

1606 София,

ул. „Люлин планин“ № 7

Директор

свещеник Благовест

Вангелов

тел. 954-32-62

E-mail: istina-v@techno-link.com

Pegaktor Марио Георгиев

ISSN 0861-6450

Католически свят

Германия. По данни на епископската конференция на Католическата църква за 2010 г. броят на католиците в страната е 24.7 млн. и са най-многобройната организирана религиозна общност; свещениците са 15 200, монахините - 20 000, монасите - 5500, а дяконите - 7500. През 2010 г. са извършени 176 400 кръщения.

Полша. Полският парламент е определил 2 август за национален възпоменателен ден за жертвите от нацисткия геноцид над роми и синти. В лагера на смъртта Освиенцим - Биркенау, са убити над 20 хил. роми и синти.

Судан. След обявяването на независимостта на Южен Судан епископската конференция на Католическата църква остава една за двете държави - Северен и Южен Судан, но с два независими секретариата: единият в Хартум - за Северен Судан, а другият в Юба - за Южен. От общо деветте епархии две са в Северен Судан, а седем - в Южен Судан. Броят на католиците е над 800 хиляди в Северен и над 2.4 млн. в Южен Судан.

Англия. Създаденото през 1862 г. във Великобритания „Братство на светите тайнства“ (за въвеждане на католически елементи в Англиканска църква) отпуска един милион английски лири (1.14 млн. евро) за английските духовници (епископи и пастори), които преминават в Католическата църква.

Украина. Градският съвет на Севастопол за пореден път е отказал да върне на Католическата църква построения през 1911 г. храм. През 1936 г. красавата черква е конфискувана от комунистическата власт и превърната в киносалон. Вървящите в Севастопол - над 1400 души - използват частни жилища за отслужване на литургии.

+ + + За пръв път от 1865 г. Киев става седалище на католическата епархия от западен обред Киев-Житомир. Досега седалището е било в Житомир, на 100 км от Киев. Епархията се ръководи от архиепископ Петро Херкулан

Малчук (46 г.). От 46-милионното население на Украйна над 9 млн. са католици - 5.5 млн. от източен обред и над 3 млн. от западен.

Австрия. Австрийските католици са събрали чрез „Каритас“ над 2 млн. евро и са възстановили детския център „Фужиносоно“ в японския град Ичиносеки, който пострада тежко от силното земетресение. В новия център живеят над 70 деца.

+ + + Избрана е нова генерална настоятелка на конгрегацията „Сестри на Сърце Исусово“ - сестра Аделинде Грандитс, която ще встъпи в длъжност от 1 януари 2012 г. Конгрегацията „Сестри на Сърце Исусово“ е основана през 1866 г. от абат Петер Виктор в Париж. Днес в нея служат над 400 монахини в три провинции - Франция, Англия и Австрия.

Никарагуа. Ескалира спорът между епископите и президента на страната Даниел Орtega. Епископите остро критикуват Орtega, който кандидатства за нов мандат, без да има право, съгласно конституцията на страната. Под негов натиск съдът подготвя промяна на конституцията, за да узакони поредната му кандидатура.

Испания. От 12 до 14 август 2011 г. в Авила (Испания) се е състоял първият световен конгрес на католическите университети, на който са присъствали над 600 делегати - епископи, богослови и студенти от 41 страни на света, на тема „Идентичност и мисия на католическите университети“.

Китай. Китайската комунистическа власт е арестувала четириима католически свещеници, които са отказали да се присъединят към „Патриотичното обединение на китайските католици“, контролирано от властта. Това са свещениците Уан Чангли (48 г.), Жао Уиджи (50 г.), Ли Ксанян (34 г.) и Сун Гичун (38 г.).

Филипините. Редакцията на книгата „Рекордите на Гинес“ е уведомила епископската конференция на Католическата църква в страната, че кръстът, направен от 13 266

студенти от католическите университети по време на великите пости през март 2011 г. в знак на покаяние, е признат за рекорд и включен в „Рекордите на Гинес“.

Бразилия. Кметът на Рио де Жанейро Едуардо Паес е заявил: „Ще посрещнем и ще приемем с широко отворени обятия папа Бенедикт XVI и милионите младежи от цял свят през 2013 г. Като гледах срещата в Мадрид, представям си колко по-мащабна ще е световната среща тук, в Рио, като се има предвид колко е разпространена католическата вяра в Бразилия и цяла Южна Америка. Ние отдавна се готвим за световното по футбол през 2014 г. и за олимпийските игри през 2016 г. Така че през 2013 г. ще сме напълно готови за това голямо събитие, което ще донесе много надежда, духовност и мотивация на бразилската младеж и на целия бразилски народ.“ А губернаторът на щата Сержо Габриел е казал: „Световната младежка среща ще бъде най-голямото и престижно събитие за годината. Бразилия - като най-голямата в света католическа страна - ще бъде горда и щастлива да посрещне милионите младежи католици от цял свят начело с най-авторитетната личност в света Негово светейшество папа Бенедикт XVI.“

Ватикан. След преместването на тленните останки на блажения Йоан-Павел II в капелата „Сан Себастиано“ в базиликата „Свети Петър“ на 1 май т.г. броят на поклонниците се е увеличил. Само през 2010 г. гробът на блажения е бил посетен от 18 милиона вярващи.

+ + + Мелкитският католически патриарх Григорий III Лахам е дал интервю пред Радио Ватикан, че „създаването на автономна палестинска държава е централна

Македония. На 6 септември апостолическият нунций в България архиепископ Януш Болонек, насърчан от Светия престол като нунций и за Република Македония, връчи акредитивните си писма в Скопие на президент Георги Иванов. На церемонията в новия президентски дворец присъстваха също монс. Кирил Стоянов - екзарх за католиците от източен обред в Македония и епископ на Скопие, неговият секретар отец Мариан и отец Петко Вълов.

стъпка към разрешаването на политическите проблеми в Близкия изток. Признаването на тази държава от Европа и САЩ ще създаде атмосфера на доверие и авторитет към западните сили в целия арабски свят. Признаването на палестинска държава ще подобри съществуващото положение в Либия, Египет и Сирия“.

+ + + Папа Бенедикт XVI е назначил архиепископ Станислав Шевчук - ръководител на Католическата църква от източен обред в Украина, за член на Конгрегацията за Източните църкви.

+ + + Общността „Легионери на Христос“ наброява 889 свещеници през 2010 г., а през 2011 г. са ръкоположени нови 62 свещеници. Общината брой на духовниците, семинаристите и миряните - членове на бързо развиващата се духовна общност - е над 3000 души по целия свят.

+ + + Папа Бенедикт XVI е получил първия екземпляр на новия световен атлас на Католическата църква „Атлас иерархicus“. Атласът отразява промените в състоянието на Католическата църква в света по всички показатели след последното издание от 1992 г. на латински, англий-

ски, френски и испански език.

+ + + Светият отец е изпратил испанския кардинал Карлос Амиго Валехо от Севиля като специален легат за големите тържества в Доминиканска република и Нуерто Рико във връзка с 500-годишнината от учредяването на първите епархии в Америка през 1511 г. Юбиляят е преминал тържествено от 7 до 9 август т.г. На 8 август 1511 г. папа Юлий II (1503-1513) учредява епархите в Санто Доминго и Сан Хуан де Нуерто Рико като първи официални църковни структури на американски континент, които се подчиняват на архиепископията на Севиля.

+ + + Папа Бенедикт XVI започна усиlena подготовка за посрещане на висши представители на световните религии на Мирната среща, която ще се състои в Асици, Италия, на 27 октомври. В усиlena подготовката е и тържественото отпразнуване на 50-годишнината от откриването на Втория ватикански събор (11 октомври 1962 г.). Папата е обявил тази година за Година на вярата. Според ватикански източници той подготвя нова, четвърта енциклика на тема „Вярата“.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Както ме отец прати, тъй и аз ви пращам

От стр. 1

посланието на Евангелието. Църквата „по своята същност е мисионерска, тъй като води началото си от мисията на Сиона и от мисията на Свети Дух според плана на Бог Отец“ (II ватикански събор, Ad gentes, 2). Това е „радостта и призванието на Църквата, дълбоката идентичност. Тя съществува, за да евангелизира“ (Павел VI, Evangelii nuntiandi, 14). Следователно тя не може да се затвори в себе си. Тя се вкоренява в определени места, за да върви по-нататък. Нейната дейност - в съответствие с думите на Христос и под влияние на Неговата благодат и милосърдие - пристъства реално сред всички хора и всички народи, за да ги води до вярата в Христос (срв. Ad Gentes, 5).

Тази задача не е загубила своята неотложност. Напротив:

„Мисията на Христос Изкупителя, поверена на Църквата, все още далеч не е завършена... Един цялостен поглед към човечеството показва, че тази мисия е все още в началото си и ние трябва да се ангажираме с всички сили в нейна служба“ (Йоан-Павел II, енциклика Redemptoris missio, 1). Не можем да останем спокойни при мисълта, че след две хиляди години все още има хора, които не позна-

ват Христос и не са чули посланието му за спасение.

И не само това. Увеличава се броят на онези, които след като са получили евангелско послание, са го забравили и изоставили и вече не се броят към Църквата; много средни - дори в традиционно християнски общества - днес не са склонни да се отворят към Словото на вярата. Извършва се една културна промяна, подхранвана от глобализацията, от различни мисловни течения и преобладаващия релативизъм. Тази промяна води до мислене и начин на живот, които игнорират евангелското послание, като че ли Бог не съществува, и възхваляват гоненето на благополучието, лесната печалба, професионалните постижения и личния успех като едничка цел на живота дори ако са в ущърб на моралните ценности.

ОТГОВОРНОСТ НА ВСИЧКИ

Универсалната мисия включва всички, всичко и всични. Евангелието не е изключително благо за онзи, който го е получил, а е дар за споделяне, добра вест за известяване. И този дар - ангажимент, не е поверен само на малцина, а на всички кръстени, които са „род избран...“,

На стр. 8

Пакистан Отвори врати фондация „Шабхаз Бхати“ за жертви на екстремизма

Платформа, осигуряваща убежище, помощ и закрила за всички жертви на насилие в Пакистан - така Пол Бхати, брат на министъра за малцинствата католика Шахбаз Бхати, убит на 2 март от въоръжени исламисти заради борбата му срещу законите за богохулство, описва дейността на новосформираната фондация „Шахбаз Бхати“, която скоро ще е официално призната от правителството. Пол Бхати - сега специален съветник на министър-председателя за малцинствата, заяви пред агенция AsiaNews, че фондацията има за цел да популяризира ценностите на хуманност и хармония между религии. Той подчертава, че „в момента в Пакистан никой не може да се смята в безопасност“, тъй като екстремистите атаки продължават да убиват десетки хора, а целенасочените убийства на активисти и религиозни водачи имат политически цели. Фондацията „Бхати“ помага за борба с насилието, като предоставя помощ и закрила на жертвите денонощно. Експерти от фондацията предлагат правна защита и консултация. Шо се отнася до разследването на убийството на брат му, Пол Бхати иска да „се изчакат крайните резултати“ от работата на следователите, на които bla-

годари „за положените усилия“ в търсene на истината. Пол Бхати заяви, че политическият ангажимент на Пакистан, където се завърна след много години, прекарани в Италия, „не е една опция“, а избор, който трябва да се направи по примера на мъченика Шахбаз. „Неговата смърт е голяма загуба не само за мен, но и за целия народ“, посочва Пол Бхати. Християнската вяра и политическата ангажираност, добави той, го подтикнаха да поеме това задължение, защото „ако един от моите братя или сестри е в беда, как мога да седя и да гледам?“. Накрая Пол Бхати напомня предложените мерки за защита на малцинствата, в процес на проучване, сред които е законопроектът за защита, който гарантира по-специално на индуи, сикхи и парсис законово признаване на брака. Междувременно федералното правителство на Пакистан е наложило ограничителни мерки на чуждестранните неправителствени организации и групи, които се стремят да донесат облекчение на населението. Тази цензура оставя отворено пространството за исламските екстремисти, които могат да действат в пълна свобода и по този начин се отстраняват малцинствата от обществото.

Апостолическо пътуване на папа Бенедикт XVI в Германия

Председателят на Федералния парламент в Германия: Папската визита е историческа, а протестите са неподходящ медиен спектакъл

Посещението на папа Бенедикт XVI в Бундестага бе едно от най-очакваните събития по време на визитата му в Германия. На то-ва историческо събитие обаче не присъст-ваха някои депутати, които обявиха, че про-тестираят и ще бойкотират присъствието на папата. Норберт Ламерт, председател на Федералния парламент в Германия, каза в интервю за Радио Ватикан:

- Каква е причината за протеста?

- Това трябва да кажат участниците в про-теста. Не мисля обаче, че общественото внимание щеше да бъде толкова силно, ако тази „героична“ проява беше съпоставена с подобни отсъствия от важни парламентарни събития. По различни причини известен брой депутати не присъстват, което е в порядките на един свободно избран парламент със свободни депутати. Никой не е принуден да слуша неща, които не смята за важни или приемливи, но също и обратното - да налага своите лични мотиви за до-пустимостта на изказвания на други или за покана, отправена към други. Смятам този

жест, който се превръща в неподходящ медиен спектакъл, за неразумен, но според на-шата конституция тези протести са законни.

- Какво значение отдавате на посещение-то на папата в Германия?

- Това е историческо събитие от всяка една гледна точка и особено фактът, че след 500 години за първи път един германец е върховен водач на Католическата църква, която е може-би най-голямата религиозна общност в света. За първи път един папа - независимо от него-вата националност - говори пред свободно из-бран германски парламент: това е безпреце-дентен случай в историята на страната. Ето за-що - без или със връзка с Църквата и религи-озните убеждения - това е изключително исто-рическо събитие. И въпреки скептицизма и дори отказа на някои депутати да присъстват в Бундестага никой не би разбрал факта, че един папа германец идва в своята родна стра-на, а един свободно избран парламент не из-ползва случая да му предложи да отправи сло-во към германския народ.

„Освободена от матери-алното и политическото бреме - поясни папата - Църквата може по-добре и по-християнски да се посвети на целия свят и наис-тина да бъде отворена към света. Тя може отново да живее по-свободно своето призвание да обожава Бог и да служи на близкните.“

Трябва да се запитаме, настоя папата, какво е наше-то отношение към Бог в молитвата, в неделната литургия, в медитациите на Светите писания, в изучаването на Катехизиса на Католичес-ката църква.

„Обновлението на Църква-та може да се осъществи са-мо чрез обръщането и об-новлението на вярата.“

Във Фрайбург

Литургия в Ерфурт

Истинската вяра не е скри-та в частната сфера, а има об-ществена стойност; макар и малобройни, светците проме-нят света. Това каза папата по време на литургията в катед-ралата на Ерфурт в Тюрингия, където започна третият ден от апостолическата му визита в Германия. Присъстваха около 50 хиляди души, които под-звъна на камбаните ентузиа-зирано посрещнаха папата германец. В проповедта си Светият отец говори за вяра-та и Бог след двете диктату-ри, връхлетели страната.

„Тук, в Тюрингия и бившата ГДР, вие трябващо да понесе-те „кафявата“ диктатура (на-цизма) и „червената“ диктату-ра (комунизма), които за хрис-тиянската вяра имаха ефекта

на киселинен дъжд. Много са закъслелите последствия от онова време, които все още не могат да бъдат преглътнати, особено в интелектуалната и религиозната сфера. Мнозин-ството от хората на тази земя вече живеят далеч от вярата в Христос и от общението с Църквата.“

Папата посочи, че католици-те в Ерфурт са едва 7 на сто, но въпреки това свободата да-ва нови възможности на Цър-квата. „Но дали тези възмож-ности увеличиха вярата? - за-пита папата. - Не трябва ли да търсим дълбоките корени на вярата и на християнския жиз-ivot извън социалната свобо-да? Много смели католици ос-танаха верни на Христос и Църквата именно в трудните ситуациии на потисничество. Приеха личните несгоди, за да живеят своята вяра.“

Папата изказа искрена bla-года-рност на всички ония, про-дължили да свидетелстват

Отец Ломбарди: Папата отдава почит на християните, устояли на нацизма и комунизма

Още преди края на папска-та визита в Германия дирек-торът на Ватиканския прес-център отец Федерико Лом-барди посочи основните ак-центи от нея.

Със своята проповед на ли-тургията в Ерфурт папата от-даде почит на християните от бившата ГДР, където религи-озният живот бе още повече затруднен от комунизма след направеното от нацизма. Християните бяха поставени в условия на диаспора, но ус-тояха благодарение на дъл-боката си вяра. Папата отда-де почит и на населението в Айсфелд и окуражи онзи, ко-ито са демонстрирали голяма си вярност към Църквата. То-ва са насырчения - предвид новите проблеми като напри-мер секуляризацията, които са свързани с отдалечаване-то от Бог.

Едно от тези насырчения папата отправи в икуменич-ната област. Много показа-телна бе срещата с еванге-листката общност в Ер-фурт, където Лутер започ-ва своя богословски път... Светият отец изтъкна зна-

чимостта на въпроса, който дълбоко е вълнувал Лутер - за Бог и за милосърдия Бог, от когото имаме нужда. Това е солидната база за съществуващите общи еле-менти между католици и протестанти.

В Ерфурт папата се срещна с някои от жертвите на сексу-ални насилия, извършени от църковни служители... Това не е новост. Тази среща показва вниманието, с което той сле-ди проблема, тежко нааранил Църквата, и по който тя се ан-гажира чрез примера и ръко-водството на папа Бенедикт XVI, за да го разреши изцяло.

Широко echo предизвикаха думите на Светия отец, про-изнесени в Бундестага: „Глав-ната задача на политика е да служи на правото и да води борба срещу господството на несправедливостта...“

Много хора в Германия раз-браха и оцениха словото на папата към политиците в стра-ната, за да не бъдат забраве-ни проблемите и за да не се изгубят главните ориентири не само в личния живот, а и в обществения.

Пред младите във Фрайбург:

„Вредата за Църквата не идва от нейните врагове, а от равнодушните християни... Христос не е толкова заинтересуван от това колко често в живота вие се препъвате и падате, а колко често отново се надигате. Той не изисква блестящи постижения, а иска единствено Неговата светлина да блесне във вас. Той не ви вика, защото сте добри и съвършени, а защото Той е добър и иска да ви направи Свои приятели. (...) Защото Той, Христос, е нашият живот.“

Немският печат за папската визита - от скептицизма към ентузиазма

Първият ден от папската визита в Германия показва един феномен, който се превръща в постоянна черта на медиите: много често те са критични в навечерието на апостолическа визита, а след това се изказват положи-телно.

Всекидневник като Frankfurter Allgemeine Zeitung, следващ либерално-консервативна линия, дефинира папското слово в Бундестага като „словото на века“. Der Spiegel, кой-то бе един от гласовете срещу папската ви-зита, пише за един „изненадващ и убеди-телен“ папа. В хрониката на визитата все-кидневникът включва многообразни свиде-телства от литургията на Олимпийския ста-дион на хора, които след изпитани страда-ния в миналото намират убежище в Църк-вата и чиято вяра не се обуславя от медий-ните скандали, а от свободното изповядва-не на вярата. Bild посвещава пет страници

само за първия ден от визитата, което е поч-ти рекорд. Ляво либералният Suddeutsche Zeitung е впечатлен от смиренето на папа Ратцингер; посещението му в Бундестага предизвика голямо внимание и заслугата е изцяло негова, пише ежедневникът, като де-финира папското посещение като „впечат-ляващо, философско, хуманно“. Словото на папа Бенедикт XVI е оценено като „комплек-сно, но обикновено в отправеното послание, фундаментално, но не фундаменталистко“. Die Welt също потвърждава факта, че папа-та е успял да удвиши вярващи и неприятели. Единствено критичен е берлинският Tageszeitung - всекидневник на левицата, който е убеден, че папата няма какво да ка-же. Въпреки това уводната статия завърш-ва изненадващо: словото на папа Бенедикт XVI в Бундестага е добър момент в демок-ратичната история на Германия.

„All inclusive“

От стр. 1

групата на останалите доброволци. На всеки от нас бе поверен възрастен и болен човек. Предстоеше да се грижим за него през идните дни - трябваше да бъдем край него през нощта, да му помагаме, да го придвижваме с инвалидна количка до различните мероприятия в светилището и т. н. Неочакван страх измести умората от пътя във всеки от нас. Помежду си всички разговаряхме за отговорността, която сме поели, и за несигурността дали сме способни да се справим с нея. Повечето от нас не знаеха френски език и това беше твърде стряскащо в началото. Господ обаче видя добрите ни намерения и вдъхна поотделно на всеки от нас много сили. Така неусетно бързо преминаха дните на нашето доброволчество - никак си неусетно всеки от нас се бе сприятелил с доверията му възрастен човек и отдавна вече беше забравил страховете си, особено тези за езика. Защото вече говорехме със сърцата си, давахме с ръцете си и намирахме смисъла на всичко това в паметящите благодарни очи на болните. Неописуемо е това чувство и

неподвластни за разказване са тези мигове. Само този, който е бил там, разбира точно какво се има предвид, когато се говори за това място. Никой от групата ни не беше отишъл в Лурд от ненаситност, максимализъм или от чудене какво да прави... Ние не бяхме там заради самите нас, а заради другите хора, на които искахме да помогнем да преживеят това поклонничество. А всъщност се оказа, че заради тях извъряхме нов път към себе си - път на лично духовно себепреоткриване.

След Лурд поехме към Мадрид и се присъединихме към младежката среща с папата. Там като едно голямо семейство заедно с още 2 милиона младежи живеехме вярата си и споделяхме всекидневието си. Радостта и пълътът на младостта заедно с типичните изрази - пеене, игри, закачки и пр., ни завладяха по един нов, различен начин.

Пътуването ни премина през страданието в Лурд и достигна до радостта в Мадрид. Ние имахме уникалната възможност да срещнем Иисус в различни хора, по различен начин. Видяхме, усетихме, че вярата е форма на живот - в ти-

шината при възрастните и в гълчката при младите. Тези мигове и малките неща и признания на обич и доброта притвориха в мен и всеки от групата нещо голямо, което да подхранва вярата ни занапред. Да! Това наистина беше пътуване „all inclusive“!

Петя КРИВОШИЕВА,
София

До Испания и назад

Беше 12 август 2011 г. през нощта, когато младежката поклонническа група за Световната младежка среща (СМС) с папа Бенедикт XVI в Мадрид се събра за отпътуване - все млади хора от Велико Търново, Белене и Свищов. Пътувахме до Букурещ и след като минахме границата, започнахме да получаваме sms-и от румънски оператори и тогава разбрахме, че приключе-

нието започва.

Самолетът излетя, летя и кацна в първия посетен от нас град - Барселона. Там ни посрещнаха сестри цистерцианки и за пръв път спахме на земята. Беше трудно в началото, но после свикнахме. Показаха ни черквата и прекрасната градина. Разходихме се из града и уморени се прибрахме доста късно. Едно от най-хубавите неща, които можеха да ни се случат в града на Гауди, беше посещението на неговата невероятно красива катедрала „Саграда фамилия“ (Светото семейство), която все още се достроява. В неделния ден там се бяха събрали много младежи, участници в СМС, за литургия. Беше препълнено, но имаше място за всички. С това завърши посещението ни в Барселона и отпътувахме към Сарагоса.

На Успение Богородично (15 август) присъствахме на празнична литургия в центъра на града, изпълнена с много песни, усмивки и настроение. Посетихме светилището „Вирхен

На стр. 6

Апостолическо пътуване на папа Бенедикт XVI в Германия

Литургия на папата на Олимпийския стадион в Берлин

Първият ден от апостолическата визита в Германия завърши с литургия, която папа Бенедикт XVI отслужи на Олимпийския стадион в Берлин. В проповедта си Светият отец припомни, че на същия стадион преди 15 години неговият предшественик Йоан-Павел II обяви за блажени Бернхард Лихтенберг и Карл Лайнер. Позовавайки се на притчата от днешното Евангелие за лозата и за пръчките, папата разви своето слово, засягайки темите за църковното единство и нуждата от постоянно връзка с Христос. Той заsegна и темата за същността и ролята на Църквата в обществото.

„Гледайки към Църквата, някои се спират само на външния облик. Ето защо Църквата им изглежда като една от многобройните други организации, съществуващи в демократичното общество, според чиито норми и закони бива преценявана и третирана също една толкова трудна за разбиране фигура, каквато е Църквата. Ако към това се до-

бави и болезненият опит, че в Църквата има добри и лоши риби, зърно и плевели, и ако погледът ни се съсредоточи само върху негативното, то пред нас не би се отворило огромното и дълбоко тайнство на Църквата. Така не би се появила никаква радост от факта, че принадлежим към тази лоза, която е Църквата. А се разпространява недоволството, когато собствените повърхностни и погрешни идеи за Църквата не се видят осъществени.“

„**Вярата на християните обаче не се базира на предимства и недостатъци. Такава собственоръчно изработена вяра не би имала никаква стойност. Вярата не е нещо, което разработваме интелектуално или посредством преговори помежду ни. Тя е основата на нашия живот. Единството не расте чрез преценката на предимствата и недостатъците, а само посредством все по-дълбокото навлизане във вярата с нашите мисли и с живота ни.**“

В Ерфурт

Литургия в Ерфурт

От стр. 4

Евангелието в периода на диктатурите. „Особено в Айсфелд много католически християни устояха на комунистическата идеология. Нека Бог богато възнагради тяхното постоянство във вярата. Смелото свидетелство и търпелива вяра в Божието провиде-

ние са ценно семе, което обещава изобилен плод за бъдещето.“

Папа Бенедикт XVI припомни свидетелите на вярата в този район през вековете, като света Елисавета, водила интензивен молитвен живот, помагайки на бедни и болни, като свети Бонифаций, основател на диоцеза на Ерфурт, работил в тясно сътрудничество с папата със съзнанието, че Църквата трябва да бъде „една“ около свети Петър, също и свети Килиан, ирландски мисионер, мъченик за вярата заради критиките му срещу моралното поведение на дука на Тюрингия.

Как трябва да се живее вярата в съвременните условия, запита папата. „Вярата винаги се изповядва заедно с другите. Никой не може да вярва сам... Фактът, че вярвам, се дължи преди всичко на Бог, който се обръща към мен и запалва моята вяра. Но също така конкретно дължа своята вяра на ония, които са близо до мен, вярвали са преди мен и вярват заедно с мен. Това „заедно“, без което не може да съществува никоя персонална вяра, е Църквата.“ Истинската вяра не се крие в частната сфера, а има обществено стойност, подчертана от той. Това показва живота на светците, които независимо че са малко на брой, променят света.

Материалите за апостолическата визита са по

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1455)
октомври 2011 г.

5

На 13 август 2011 г. 49 души от българската група, участници в Световната младежка среща, тръгнахме за Мадрид. Предстоеше ни дълго и трудно пътуване, но успоредно с това и много емоционално. Когато се качих в автобуса и поглядах през прозореца, за миг си помислих дали наистина искам да тръгна. Тогава чух как всички коментират колко много са чакали този момент и се сетих къде точно отивам - отивах да се срещна с папата и с много други като мен.

Първата ни спирка беше в прекрасно градче на име Кастельоне деле Стевиере, Италия. Там можехме да си починем, да се разходим или да отидем на басейн. Вечерта имахме литургия в местната черква. Силно впечатление ми направиха хората от тази енория. След литургията със собствените си коли ни закараха в съседно село, за да вечеряме. След няколко приятни (и вкусни) часа същите хора се появиха отново и ни върнаха обратно. В 2.00 ч. потеглихме към Монсерат, Испания. Настаниха ни в мъжки манастир. Там се поклонихме пред Черната мадона и имахме литургия, отслужена от нашите свещеници (отец Йоан, отец Мартин и отец Войтех). На другия ден най-после се отправихме към нашата крайна цел - Мадрид. Пристигнахме по обяд и се настанихме в едно училище, кое то стана наш втори дом след автобуса. Деляхме един покрив (и не само) с ливанци, сирийци и корейци. Най-екстремно беше кълането - обливахме се с ледено студена вода по бански на двора. Беше голяма веселба - кога друг път ще се кълем в колектив...

Прекарахме четири незабравими дни в испанската столица. Всяка сутрин имахме катехизис с монс. Христо Пройков и литургия с българските свещеници и местния епископ. След обяд се разхождахме из града. Катехизисът, както и самата среща, беше на тема „Вкоренени и изгра-

дени върху Христос, утвърдени във вярата“. Първия ден след беседата бяхме разделени на групи, за да се опознаем взаимно и да обсъдим темата. После задавахме въпроси и споделяхме свидетелства.

През цялото време по улици на Мадрид младежи от цял свят се запознаваха, танцуваха, пееха и се молеха заедно. Подчертавам заедно, защото ме впечатли това, че всички сме се събрали в името на една цел.

Моето поклонничество

Преди тази среща си мислех, че вярата е на изчезване и аз съм една от малкото, които носят Бог в сърцето си.

Дойде и дългоочакваният ден 20 август - всички ние се събрахме на летището, за да се срещнем със Светия отец и да се молим заедно. По обяд нашата група вече беше засела позиции в сектор D8. Очакваши ни дълъг и горещ следобед, но при мисълта, че ще видим папата, всички отрицателни емоции се изпаряваха. Между секторите се движеха пожарни коли, които пръскаха с вода поклонниците. Вечерта папа Бенедикт XVI пристигна и бдението започна. След многото молитви за поне едно облаче в горещия ден заваля силен дъжд. Никой обаче не помръдна от мястото си. Гледах на екраните как пазят папата с няколко чадъра. Скоро след това от съображения за сигурност цялата аудио-визуална техника беше изключена. Започнахме да се молим за „суша“ и стана чудо - дъждът спря. В края на бдението се насладихме на великолепна заря. Дойде време за лягане. Спах като къпане. На сутринта ни събудиха с

песен - беше много хубаво. В 10.00 ч. започна литургията. За жалост не успяхме да се причестим, но изживяването си заслужаваше. Всичко свърши и ние поехме към Лурд, Франция.

Пристигнахме късно вечерта и легнахме да спим. На сутринта имахме литургия, на която Еми и Веско подновиха брачните си обещания. Посетихме светилището, наляхме си светена вода. Пред пещерата имаше литургия и ние с Емо успяхме да се причестим. След това тръгнахме за Торино, Италия. Пристигнахме през нощта и поспахме няколко часа. На сутринта имахме литургия в черквата на Дон Bosco. Отпътувахме за Триест, Италия. Там беше последната ни нощувка заедно - пяхме, смяхахме се, състезавахме се със спални чували (беше много весело). На 24 август сутринта потеглихме и към 22.30 ч. бяхме на площад „Руски паметник“ в София.

Поклонничеството свърши, но неговият дух остана между нас в очакване на Рио де Жанейро 2013 г.!

**Йоана БРУСАРСКА (17 г.),
епория „Успение
Богородично“ - София**

До Испания и назад

От стр. 5

дел Пилар“, епорията „Света Джема“ и се разходихме из града. В Сарагоса бяхме топло посрещнати от сестри пасионистки и последната вечер им изпяхме няколко български песни и изиграхме едно хоро в знак на благодарност. На сутринта станахме изключително рано, защото пътят ни очакваше.

Добре дошли в Мадрид! В столицата на Испания бяхме настанени в училище „Свети Габриел“ заедно с още 600 младежи от пасионисткия орден. Там се събрахме с групата поклонници от село Малчика. Дните бяха изпълнени с молитви, презентации, игри и работа по групи. Всяка вечер беше един голям празник за нас и за всички, които бяха там. Песни, танци, снимки и смях. В един от дните се срещнахме с другите млади поклонници от България. Беше хубаво да видиш „своите сред милиони“. По-късно същия ден участвувахме в Кръстния път с папата. И ето, че дойде и най-дългоочакваният миг - срещата със Светия отец. Пътят към „поляната“ не беше лесен.

Жегата и голямото разстояние ни източиха докрай. Но ние продължихме с идеята, че като стигнем там, ще си влезем в сектора и ще седнем да си починем. Но нещата не вървяха по нашия план. При пристигането ни там разбрахме, че нашите места вече са заети и за нас място няма. За повечето от нас това беше първа подобна среща и в началото се притеснихме, че няма да можем да участваме пълноценно. Но успяхме даси намерим място точно под един от огромните монитори и оттам гледахме папата. Всичко се нареди добре, докато не заваля дъждът. Понакокрихме се, но Светият отец каза, че нашата воля е по-силна от тази на дъждъ. Два милиона души не помръднаха от местата си, сякаш нищо не се случва. Беше нещо унисално. Всички присъстващи младежи знаеха защо са там. На сутринта литургията беше не по-малко вълнуваща. След дългата нощ изгря сънцето и за пореден път се уверихме, че с Христос можем да преодолеем всички трудности.

Срещата свърши, дойде време да се приберем. Беше трудно да се хване градският транспорт сред цялата навалица. Прибрахме се чак следобеда, умиращи от желание за баня и храна. Вечерта трябваше да изпратим групата от село Малчика, която поемаше

JMJ 2011
MADRID

Можем да устоим

Една седмица в Мадрид под мотото „Младежта на папата“. Чувството беше незабравимо. Усетихме християнски дух на всичките млади и не чак толкова млади вярващи от цял свят: Европа, Африка, Азия, Австралия, Южна Америка и естествено Северна Америка.

Колкото и странно да е обаче, преобладаваше силният патриотичен дух - бразилци, италианци и други разяваха знамената си с показана гордост. Зачудих се дали това е посланието, което нашият Свети отец папа Бенедикт XVI иска да ни предаде. Нали всички трябва да сме обединени в християнската вяра, да сме едно цяло. Тогава защо беше тази показност, защо това високомерно веене на знамена? Да се покажем по-велики от останалите? Явно се дължи на изконната природа на човека. Първо родина и род, а после евентуално вяра.

Ако иска обаче, човек може наистина да заздрави своята вяра, участвува в едно таково мащабно мероприятие, чрез катехизиса, който се водеше три дни поред. При българите главният проповядващ бе епископ Христо Пройков. Направи ми впечатление, че говореше все на съвременни теми от нашето общество като безбрачните връзки, за това колко е трудно да си християнин в дневно време, как християнските ценности не само са пренебрегвани, но като че ли са отарели и са „неудобни“ за човека от нашето време. Но той ни убеди, че това е нормално. Основният бегъл на Църквата не е, че е свята, единна или католическа, а е това, че тя винаги е била преследвана и ще бъде преследвана. Но ние не трябва да се отчайваме, а трябва да вярваме, че с Божията помощ ще можем да устоим срещу всички изкушения и неморалности на безнравствената действителност.

В този ред на мисли през първия ден имаше протест срещу папата - и то в страна (Испания), която претендира, че е много католическа. Разни хомосексуалисти, прости туки и други „различни“ се бяха събрали на един от главните площи (площад „Сол“) в Мадрид. Носеха плакати с обидни лозунги срещу папата, обвиняваха го, че нашия престой (2 милиона и половина души от цял свят) го плащат те. Такава злоба и презрение, и то без причина, рядко се срещат. Аз имах „щастлието“ погрешка да се озовава точно в центъра

на тази групичка, но с Божията помощ се измъкнах невредима. След втория ден се настоеши полицията и ги разпръсна. Така че единственото неприятно (може би) събитие бе навреме овладяно.

Безспорно най-голямото изпитание за нашата вяра бе среднощното бдение на „Куатро Виентос“. Тогава папата дойде да поздрави всички поклонници - над два милиона. Организацията беше на прилично ниво, като се има предвид колко много народ бяхме. Светият отец дойде в събота вечер да освети Евхаристията и да ни поздрави. Поради лошото време - дъжд и силен вятър, той беше принуден да остави поздрава си за другия ден. Въпреки неблагоприятните метеорологични условия никой не се уплаши, нито пожела да си тръгне - това бе лично за мен най-голямото доказателство за предаността ни към Христовата вяра и Светия отец.

На следващия ден имаше тържествена литургия, отслужена от папа Бенедикт XVI. За жалост нямаше причестяване, защото силният вятър бе съборил молитвените домове, в които се съхраняваше Евхаристията през нощта. В проповедта си папата засегна отново темата за християнство, съвремието и младежите. Думите му бяха окуражаващи - продължавайте да живеете със Словото на Христос, Той ще ви подкрепя и занапред.

Важното е, че доказателството е налице - все още има вярващи християни, и то млади. Ние сме бъдещето на Църквата и затова молитви са с особена тежест.

В понеделник се състоя среща на една от най-новите общности на католическата вяра - неокатекумените, с техния основател, художника Кико Аргуэльо. Неокатекути от цял свят пееха песни за възхвала на Бог с особено еврейско звучене. Плодовете на срещата са налице - 5000 момчета са изявили желание за свещенически звания, а 3000 момичета са решили да станат монахини.

Световната младежка среща в Мадрид с папата бе своеобразен празник на цялата християнска вяра. Доказахме на света по скромен начин, че тя не е нещо остатяло, че не е отживелица, а част от нашия живот и е по-силна от всяко-гата.

**Мира ЧИЛИНГИРОВА,
епория „Свети Йосиф“ -
София**

Бенедикт XVI - папа на световната младеж

Испанските и международните медии съобщиха, че на Световната младежка среща са присъствали над 2 милиона младежи от целия свят и я определиха като уникално събитие на годината. По време на срещата младежите демонстрират големата си привързаност и любов към авторитетния папа, а той им отвръща със същите чувства. Особено силно те изразяват отношението си към Светия отец, когато той обявява на няколко езика, че следващата среща ще се състои в бразилския мегаполис Рио де Жанейро от 23 до 28 юли 2013 г. Милионното множество започва да скандира: „Ние те обичаме! Ти си нашият папа и там ще дойдем и ще бъдем повече!“

А испанският всекидневник „La Razon“ написа „El papa de la juventud mundial“ (Папата на световната младеж) и La juventud mundial del Papa“ (Световната младеж на папата).

Петър КОЧУМОВ

Не гласувай:

- Само защото някой е кандидат от дадена политическа партия, защото си свикнал да си даваш гласа на дадена формация или защото такава е традицията в семейството ти. По-добре огледай един по един кандидатите - като личности, а не като партийно спуснати фигури. Не смятай за страшно да гласуваш за кандидати от различни партии на различните позиции.

- Само защото някой има силно медийно присъствие или стои добре пред камери, или видът му е привлекателен. Постарай се да разбереш възгледите му за бъдещата работа, свързани с основните християнски принципи. Може някой не толкова лъскав и обигран кандидат да проявява повече морал в действията си.

- Само защото някой твърди, че е отявлен християнин. За съжаление някои от обявявящите се за силно вярващи християни използват вярата само за да привлекат гласоподаватели, а не като ориентир в живота си.

- Ако търсиш отговор единствено на въпроса „Какво ще спечеля аз?“. Пусни бюлетината в зависимост от способностите на кандидата да работи за общото благо. Когато някой работи за общото благо, той работи и за твоето благо. А когато работи точно за твоето благо, едва ли то е от полза за общото...

- Ако кандидатът има няколко точни попадения, но не е наясно по основни морални теми. Кандидат, който е за абORTA или евтаназията например, не заслужава твоя глас.

На стр. 8

От стр. 1

продължаваха да си я танакат).

В точно определен час всички деца пристигаха в енорията, разпределяхме се на отбори, като всеки отбор имаше отличителен белег, собствено знаме и място, където по-късно да работи. Всеки нов ден се разиграваше драматизация с откъси от книгата „Патиланско царство“, съобразена с темата за деня и беседите след нея.

Най-голямата изненада за всички участници беше появата на Баба Цоцолана - тази героиня, която от грижовна и строга баба се превръща в приятел.

Темата за приятелството се повтаря всяки път, защото всяка нова среща в Лято Грест води и до нови запознанства, нови приятели. В тази тема не изключваме и приятелството с Исус. „Един свят от приятели“ беше озаглавена и една анкета, която всеки участник трябва да попълни, за да провери доколко познава своя приятел и защо го нарича такъв. Темата приятелство ни събра, за да споделим всички една усмивка, да изживеем едно приключение. Тази седмица имаше за цел да опознаем не само съмните нас, но и другите около нас, да се научим да уважа-

Щури игри и забавления в Патиланско царство

ваме другите, да ги приемаме такива, каквито са.

Втората тема беше храната за тялото и храната за душата. Акцентува се върху Божието слово като основна храна за душата. Който приема Божието слово, приема и Бог. Божието слово е двуостър меч, който ни е даден, за да сме победители в живота. По време на работата по групи всяка имаше задачата да напише обща молитва с децата - да подреди техните спонтанни думи, които да се превърнат в чудна молитва.

Третата тема беше лекарството за душата и тялото. Като основен лек за душата се явяват молитвата, прошката, изповедта и Евхаристията. Следваща тема беше жътвата в Църквата - жътвата е голяма, а работниците са малко - тук се засегна ролята на свещеника, сестрите, катехистите, децата и родителите.

Последното предизвикателство за участниците беше последният ден - кулми-

нацията в щурите игри, когато всички бяха включени в голямата игра върхен символ, който ни е даден от Бог: да се обичаме един друг така, както Той ни възлюби. Всички участници бяха облечени с тениски с лого на Грест и Патиланско царство - короната на щурите игри. Тръгнахме да търсим парчета от пъзел, които ще изобразят символа на любовта. Мисията бе-

гова помош осъществяваме поредна година, за раждането на Грест. Благодарността на всички участници и на техните родители за доверието, което изпитват към нас, аниматорите.

Довиждане, Лято Грест 2011! С нетърпение чакаме следващото! До нови срещи!

Анелия ДАНЕЗИЕВА,
аниматор

Поклонение от Малко Търново до Созопол пеша

От стр. 1

Тръгнахме на 8 септември след празничната литургия, която отслужиха отците възресенци и отец Барнаба Олшевски - бернардинец от Калвария Зебжидовска (Полша), който вървя с нас, водейки духовни упражнения по пътя. Проповедта на отец Луциян Бартковяк ни припомни, че тръгваме от най-отдалечения храм на Пресвета Дева в Европа към мощите на свети Йоан Кръстител, чието откриване минала година толкова развлнува България и света. В ранния следобед към нас се присъедини и група, организирана от отците капуцини от Белозем заедно със своя свещеник отец Ярослав Бабик. Станахме 13 поклонници. Преокосихме в продължение на три дни почти цяла Странджа, подпомогнати с дарове и молитва от енориашите на енория „Пресвета Троица“ от Малко Търново, от жителите на селата, през които минавахме, и

духовното участие на много духовни поклонници от Полша и България. Наред с броеницата на Богородица и броени-

цата на Божието милосърдие основната молитва беше ака-тист към Пресвета Богородица, както и песни от Тезе. Имахме също и всекидневна литургия и беседи по пътя, изнесени от нашите свещеници. Главните намерения на поклонничеството бяха: единство на християните: за делото на полските мисионери в България, за Църквата в България и за българския народ; благодарност за живота и провъзгласяването за блажен на Йоан-Павел II.

Освен тях носехме в сърцата си лични намерения, намеренията на духовните поклонници и на хората, които се бяха препоръчали за молитва, както и намеренията на нашите дарители и хората, срещнати по пътя.

Хората в Созопол ни посрещнаха приветливо и дори някои от тях изявиха желание да се присъединят следващия път. Отец Иван от православния храм „Свети Геор-

ги“ при разговор изяви одобрение за това, че католици и православни заедно вървят, за да почетат мощите на свети Йоан - „най-големия сред родените от жена“, и каза, че дори мюсюлмани влизат в храма, за да почетат майката на Исус и свети Йоан - по-

ледния от пророците.

Благодарни сме на всички наши добродеятели и духовни поклонници. Нека Господ да ви се отплати щедро и да ви благославя.

До нови срещи по пътя!

Дарина КАЙКОВА

Нов енорийски свещеник в Свищов

Няма да ви оставя сираци

Неделя, 4 септември 2011 г., беше вълнуващ ден за енория „Св. св. Кирил и Методий“ в Свищов. В обновената след ремонта черква всичко блестеше.

Храмът се изпълни с народ. На първите редове бяха насядвали младежите, участвали в Световната младежка среща с папа Бенедикт XVI в Мадрид. Тук бе и кметът на града г-н Станислав Благов. Също така и гости от Италия.

Тържествената литургия се отслужваше от епископ Петко Христов. До него, облечени в бяло, стояха отец Фортунато и отец Патрик. Първият - на почтена възраст, отдал всичките си сили в служба на Бог, построил черквата, а вторият - в разцвета на силите си, подел работата в енорията, доказаващ всеки ден призванието си.

Монс. Петко обяви официално отец Патрик за енорийски свещеник на енорията. Последваха вълнуващи думи от отец Фортунато. Той отправи благодарност към хората, участвали в построява-

нето на храма, към сестра Франческа и сестра Салватриче, служещи в нея, към енориашите. Отец Фортунато подчертава, че в негово то сърце има място за всички и ще продължава да моли Бог да дава добро на хората.

След това отец Патрик благодари за доверието към него. Благодари на отец Фортунато за всичко, което е направил за Църквата в България, за топлината, с която самият той е бил приет от първия ден тук и се надява да продължи така, както са започнали - заедно, с децата, младежите и възрастните.

Кметът г-н Благов благодари на отец Фортунато за дългогодишната му служба и за големия му принос към хората. Той подчертава, че Католическата църква играе много важна роля в живота на град Свищов, особено във възпитанието на децата и младежите. Храмът беше огласен от прекрасни песни, изпълнени от църковния хор и енориашите.

След тържествената литургия последва втора част. Младежите, участвали в СМС в Мадрид, разказаха на присъстващите за срещата с папата, за вълнуващите преживявания и запознанства, показаха много снимки. Споделиха за изненадата си от многото младежи от различни страни, които с песни и танци показвали своята вяра, и от думите на папата да сме верни свидетели на Христос.

И така, нашата енория има нов свещеник - отец Патрик Виал от обществото на отците пасионисти. Пожелаваме му ползотворна работа и успех в изпълнението на благородната мисия!

Невинка КАРАДЖОВА

Византия и нейното влияние днес

Д-р Стефка Венкова участва в XXII международен конгрес за византийски изследвания в София

От 22 до 27 август 2011 г. в София се проведе един от най-значимите научни международни форуми - XXII международен конгрес за византийски изследвания. Домакин на

нек. Бе направен мост във времето от 77 години, когато през 1934 г. София за пръв път е домакин на византологически конгрес - на неговото IV издание. Нека припомним, че тогава

участва с доклад д-р Стефка Венкова, диригент на хоровете в катедралния храм „Успение Богородично“ в София. Тя представи презентация на тема „Развитие на творческата идея във вариантите на „Милост мира - Тебе поем“ от Апостол Николаев-Струмски“. Акцентът бе поставен върху ръкопис от композитора, открит в архива на Монашеската общност на сестрите евхаристинки в София, който той написва и посвещава на момичетата от сиропиталището „Княгиня Евдокия“ в началото на 40-те години на XX век. Както вече е известно, Николаев-Струмски е диригент на хоровете в Католическата апостолическа екзархия от 1939 до 1952 г. Докладът бе посрещнат с голям интерес и породи много въпроси, свързани с българската църковномузикална традиция и история.

Следващото издание на византологски конгрес ще е през 2016 г. в Белград. А надежда за развитието и бъдещето на византологията бе значимото присъствие на много млади учени в световния международен форум в София.

И-В

8
ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1455)
октомври 2011 г.

събитието, в което участваха над 1000 учени от цял свят, бе Софийският университет „Свети Климент Охридски“. Под наслов „Византия без граници“ се представиха и дискутираха широк кръг от теми, свързани с Византия и нейното влияние до съвременността: исторически, археологически, философски, богословски, литературни, изкуствоведски и др.

На официалното откриване, което се състоя на 22 август в аулата на Софийския университет, присъстваха държавни лица, членове на научната общност и духовници, сред които бе и апостолическият нунций архиепископ Януш Боло-

гост на откриването е апостолическият делегат архиепископ Анжело Ронкали, а с доклад на тема „Византийски влияния върху прабългарското право“ участва отец д-р Камен Вичев.

Заседанията на конгреса бяха разположени в шест последователни дни, в които сутрин се представяха пленарните доклади, а следобед паралелно в повече от десет зали притиха кръглите маси и свободните комуникации. Събитието беше съпътствано и от множество изложби и представления, специално посветени на тематиката на конгреса. В кръгла маса, посветена на музиката на Византийския свят,

Както Мe Отец прати, тъй и Аз ви пращам

От стр. 3

род свет, люде придобити“ от Бог (1 Петър, 2, 9), за да весят чудните му дела.

Вниманието и съпричастността към евангелизаторското дело на Църквата по света не може да бъде ограничено до определени периоди и конкретни поводи, нито да се разглеждат като едни от много-то душепастирски дейности. Мисионерското измерение на Църквата е основно и значи трябва да е винаги налице. Важно е както всеки кръстен, така и всяка църковна общност да участват в мисията не кампанийно, а постоянно - като форма на християнски живот. И Световният ден на мисииите не е изолиран момент през годината, а добра възможност да постремим и да помислим как отговаряме на мисионерското призвание - един основен отговор за живота на Църквата.

ГЛОБАЛНА ЕВАНГЕЛИЗАЦИЯ

Евангелизацията е сложен процес и включва различни елементи. Сред тях винаги се е обръщало специално внимание на солидарността. Това е и една от целите на Световния ден на мисииите, който чрез организациите Папски мисионерски дела призовава към сътрудничество за изпълняване на задачите на евангелизацията. Става дума да се поддържат институции, нужни за установяване и укрепване на Църквата, чрез катехисти, семинари и свещеници, а също и да се участва за подобряване на условията на живот на хората в страниите, където бедността, недохранването - особено сред децата, болестите, липсата на здравни и образователни ус-

туги са сериозни проблеми. И това влиза в мисията на Църквата - като известява Евангелието, тя е загрижена за човешкия живот в пълния смисъл на думата... Да не се интересуваме от временните проблеми на човечеството, би означавало „да загърбим учението на Евангелието за любовта към близкния, който страда или е в нужда“ (Evangelii nuntiandi, 31, 34), би означавало да не следваме поведението на Исус, Който „ходеше по всички градове и села, като поучаваше в синагогите им, проповядваше Евангелието на царството и изцеряваше всяка болест и всяка немощ у народа“ (Мт., 9, 35).

И така чрез отговорно участие в мисията на Църквата християнинът става строител на общението, мира, солидарността, които Христос ни даде, и сътрудничи за осъществяването на спасителния план на Бог за цялото човечество. Предизвикателствата пред хората приканват християните да вървят с другите и мисията е съставна част от пътя с всички. Ние носим със себе си - ако и в глинени съдове - нашето християнско призвание, безценното съкровище на Евангелието, живота свидетелство на Исус, умрял и възкръснал...

Нека Световният ден на мисииите поднови във всеки желанието и радостта да „иде“ на среща с човечеството, носейки за всички Христос. В Него-во име ви давам от все сърце апостолическия благослов, особено на онези, които най-много работят и страдат за Евангелието.

По агенция „Фидес“
(със съкращения)

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 15 октомври в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Преди избори

За да гласуваш като католик:

От стр. 7

- Вземи твърдо решение да гласуваш и наблюдавай внимателно предизборната кампания.

- Информирай се за думите и делата на кандидатите.

- Остави върата да насочи политическия ти избор.

- Приложи към кандидата за уточняване на твоя избор основните пет точки от католическата доктрина: не на аборт; не на евтаназията; да на брака единствено между мъж и жена; не на генетични манипулации, които водят до унищожаване на човешки ембриони; не на клонирането на хора.

- Избери кандидат, който има реалистични идеи за укрепване на справедливостта, за създаване и разпределение на материалните блага по конкретен и реален начин.

- Избери кандидат, който ще уважава християнските корени на нашата култура, но няма да пречи на свободата на вероизповеданията.

- Избери кандидат, който да може да осъществи здравословно сътрудничество между Църквите и държавата, който е загрижен за умножаването и разпространяването не само на материалните, а и на духовните ценности.

По Voto Catolico

Един от книжниците, като чу препирните им и като видя, че Иисус им отговаряше добре, приближи се и Го попита: коя е първа от всички заповеди? А Иисус му отговори: първа от всички заповеди е: „Слушай, Израилю! Господ, Бог наш, е един Господ, и възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичкия си разум, и с всичката си сила.“ Тази е първа заповед. Втора, подобна ней, е: „Възлюби ближния си като себе си.“ Друга заповед, по-голяма от тия, няма.“ (Мк 12, 28-31)

Прочетохме как един от книжниците попитал Иисус: „Коя е първа от всички заповеди?“ Сигурно много хора си поставят въпроса какво е най-важно в живота. А книжникът Го попитал, защото чул отговора, който дал Иисус на един от садуките за възкресение то на мъртвите. Попитал Го, защото разбрал, че Иисус е умен. Евангелието иска да ни каже, че на най-важните въпроси не бива да търсим отговора, където си искаем и от когото си искаем. Евангелието също така иска да ни каже, че отговорите на важните въпроси човек не може да намери само в себе си. Човек, ако иска да намери отговора, трябва да се отвори към Бог.

Ако искаем да живеем спокойен и хармоничен живот, трябва да си поставим този въпрос и истински да търсим отговора. Трябва да се запитаме откъде идва и на къде отива нашият живот.

Ако погледнете хората около себе си, можете да помислите, че смисълът на живота е човек да се затвори в кръга на обикновените неща: събуддане, работа, храна, задължения към близките, забавления, малки радости. Животът в този кръг обаче след време става скучен и човек започва да търси по-силни преживявания, търси по-интересен живот. Днешната цивилизация ни предлага много възможности, за да избягаме от всекидневието. Ала предлаганите удоволствия не са истински и затова нямат голяма трайност. След силното изживяване се връща още по-силно умората, която става бързо още по-голяма от скуката.

И като свещеник човек може да се затвори в някакъв кръг: събуддане, молитва, работа, храна, задължения. Ако всичко това, което вършим, не е сторено с обич към Бог, то може да ни стане скучно и да започнем да търсим нещо различно. И ние сме изкушавани да търсим по-силни преживявания, за да стане нашият обикновен и духовен живот

по-интересен.

Когато енорийският свещеник на Жан-Мари Виане отишъл да моли епископа за позволение Жан-Мари да следва за свещеник, на въпроса на епископския викарий за неговата вяра отговорил: „Той е пример за истинска вяра.“ Тогава викарият казал: „Франция има нужда от набожни свещеници. Приемам го, другото, което му липсва, ще попълни Божията благодат.“ Тези думи са много важни, защото и България има нужда от свети свещеници. България няма нужда от свещеници, които хубаво проповядват, които знаят да организират хубаво работата си, които са добри строители, а има нужда от такива, които са светци.

Пример за нас, свещеници, къде можем да търсим помощ, е свети Жан-Мари Виане. Може да се каже, че за него основен извор било Светото причастие. Например, когато успял да спре в селото непрекъснатите танци, много хора били учудени как е успял, защото селото Арс било известно с танцуващото. Вед-

знаех, че няма да Те видя на небето, никога не бих Те пуснал.“

Когато хората започнали да го търсят за изповед, той много страдал, ако нямал достатъчно време, за да застане пред дарохранителницата. Казва се, че неговата обич към Бог не му позволявал да спи. Въпреки че често имало хора, чакащи да се изповядат, той заставал известно време на колене с очи към дарохранителницата. Това е много важно. Ние няма да спасим света, само Бог може да го направи, ако живеем с Него. Ерес е да се казва, че молитвата на салезианите е работата с децата. Дон Боско много време се е молил. За съжаление не е оставил никакво свидетелство за своя духовен живот.

Жан-Мари Виане също имал голямо упование в Дева Мария и светците. Знае се, че имал особено отношение към света Филомена. И това е много важно - в духовния живот е добре да имаме любими светци, с които търсим връзка...

Характерно за светеца било голямото му доверие в Божи-

Кое е най-важното

нъж, когато в Арс пристигнали музиканти с момчета от съседното село, те били удивени, че вечерта почти цялото село участвала на вечерната и след нея спокойно се върнали по къщите. Музикантите попитали как така младите не проявяват никакъв интерес към танците. Един от селяните казал: „Ако искате да разберете къде е причината, почакайте малко...“ Те застанали до енорийската къща. Малко след полунощ от нея излязъл Жан-Мари Виане с лампа в ръка и отишъл в черквата да се моли пред дарохранителницата със следните думи: „Боже мой, искаам да Те моля за всеки човек от енорията и Ти предлагам най-големи болки и жертви, за да не се загуби нико един от тях.“ И отчето осстанал пред дарохранителницата до сутринта. Винаги когато имал никакъв проблем, светеца отивал да се моли пред дарохранителницата. Голямата си обич към Светата евхаристия изразил по време на последната си литургия, когато - преди да се причести - взел в ръце Светото причастие, доста време го гледал и накрая казал: „Господи, ако

ето провидение. То се изразило в основаване на къща за девойки, която нарекъл „Божието провидение“. Заради вярата в Божието провидение той виждал и чудеса. Например, когато свършила храната за децата, накарал готвачката да отиде в стаята, където се съхранявало зърното, да влезе в нея, да я помете относно хубаво и от това да направи хляб. Готвачката го погледнала и казала, че няма смисъл, защото там вече няма нищо. Въпреки това отишла и доста се учудила, че има много зърно.

СЛУШАЙ, ИЗРАИЛЮ

„Слушай, Израилю! Господ, Бог наш, е един Господ.“ Това е отговорът, който дал Иисус на въпроса кое е най-важното в нашия живот. Важното е да имаме отворено сърце, за да можем да слушаме Божия глас.

Основата на нашата вяра е, че Бог говори, а човек слуша.

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1455)
октомври 2011 г.

религиозни представители, преминаващи през Рим. В това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата ние се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католики, но наричаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото миризът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраене 19 минути и се изльчува два пъти дневно:

- в 21,20 ч. и в 6,40 ч. българско време (повторение на предаването)
- на средни вълни (MW) 1611 kHz;
- на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz

До Председателя на Народното събрание на Република България
До Президента на Република България
До Министър-председателя на Р. България
До БТА

ДЕКЛАРАЦИЯ На Националния съвет на религиозните общности в България

По повод събитията в страната през последните няколко дни, предизвикани от инцидент в с. Катуница, и последвалите опити за раздухване на междурелигиозна и междуетническа омраза Националният съвет на религиозните общности в България (в който участва и Католическата църква в България - б.р.) се обръща към всички религиозни лидери, ръководители на вероизповедания и служители в религиозни храмове с призив да направят всичко възможно да успокоят своите миряни и да обяснят, че този тип поведение води до неконтролириани последици за етническия мир и няма място в нашата родина.

Нека всички ние, които сме призвани да пропагандираме вярата и общочовешките ценности, да бъдем в този момент с нашите вярващи, нека през следващите дни по време на нашите молитви в храмовете говорим открыто за това, че България е нашият дом и толерантността и разбирането не са празни думи и да оставим държавните институции да защитят конституционните ни права като равноправни граждани на тази държава.

Остро се противопоставяме на опитите за посегателство върху различни религиозни храмове, както и на всякакви опити за манипулиране на емоциите на младежите за разпалване на религиозна омраза и използването й за политически цели.

Вярваме в мъдростта и толерантността на българския народ, на дълбоко вкоренената му ценостна система и сме убедени, че всички заедно ще намерим верния път за усъпокояване на напрежението в страната.

София, 28.09.2011 г.

От името на НСРОБ:
Председател: Д-р Рупен Крикорян

мивка на лицето казал: „Нито капка не успя да занеса. Това беше излишна работа, аз още сутринта ви казах, че няма смисъл да го правя.“ „Как така работата е била излишна?“ - попитал монахът. - „Я погледни добре ведрото - как хубаво си го изчистил!“

Това е най-големият дар, който можем да получим през време на молитвата - да почистим сърцето си.

А ние какво правим? Вместо да оставим да бъдем обичани, опитваме се да покажем своята обич, вместо да открием как Бог действа в нашия живот, търсим различни начини, за да покажем колко сме добри. Вместо да приемаме Божите дарове, се опитваме да даваме на Бог, за да покажем колко сме вярващи.

Основното в нашия живот трябва да стане първенство на Бог, първенство на Божието слово, на Неговото действие, на Неговата обич.

Понякога нашата вяра е малка, защото когато стоим пред Бог, искаам много да говорим, без да Го чуваме, казваме Му колко Го обичаме, без да се чувстваме обичани от Него. Искаме да правим много неща за Бог, без да виждаме какво Той прави за нас. Като резултат на това се чувстваме празни, безрадостни. Това, че се чувстваме така, може да стане за нас дар, ако ще решим да се отворим към Бог.

Не можем да говорим с Бог, ако първо не Го чуем, не можем да Го обичаме истиински, ако първо не се чувстваме обичани, не можем да работим за Него, ако първо не разберем колко много Той прави за нас. Нашето говорене с Бог е само отговор на Неговото слово, нашето даване е само споделяне на Неговите дарове, нашата обич е само отговор на Него.

На стр. II

Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:
- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размишления, записи на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителни процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и

Центровете на старите градове са така устроени, че понякога попадаш в лабиринт от малки и тесни улички. Минаш по тях и все излизаш на едно и също място - най-често малък площад. После, без да усетиш как си се въртял в лабиринта, тръгваш по-нататък.

Бях видяла вече главния площад в града на Паладио - Виченца, и търсех пътя към една стара черква - „Свети Георги“. В справочника ми се видя интересна - струваше си да се посети. Но... все не можех да намеря по картата пътя до нея. Пред погледа ми неизменно се изпречваха стрелки с надпис „Монте Берико“. Уж посоката бе търсената, но така и не можех да стигна до желаната черква. Накрая си казах: „Ами щом така настоятелно ми се сочи „Монте Берико“, тогава ще отида там.“

Тръгнах. След около половин километър пътят започна да става леко стръмен. Беше ясно, че се отива в покрайнините на града. Озовах се на нещо като малък площад, но пътят продължаваше все така нагоре по хълма. Пред мен се откри покрит коридор с колони и стълби - нещо като кръстовите коридори около вътрешна градина в манастирите. Този извеждаше право нагоре. Поех по коридора, като си мислех: „Практично измислено - да се спаси човек от изгарящите слънчеви лъчи, пък и от дъжд в лошо време.“ От противоположната страна се виждаха покриви на къщи, обградени в зеленина. Основите им бяха по-никос от височината на пътя и сигурно имаха и градини.

Вървях все нагоре и ми беше любопитно къде ще ме изведе този коридор. Забелязах, че на всеки 10 стъпала следваше малко разширение с купол, като малка капела, а отстрани на стените - избелели

Неочеквано поклонничество

фрески с Дева Мария, Христос и други фигури.

След известно време пред погледа ми се откри постепенно красива барокова черква. „Усилията ми са възнаградени“, помислих си и забързах към входа й. „Значи това е Монте Берико“. Вътре нямаше богослужение, но беше доста светло и много хора се движеха напред-назад с очи, вперени в тавана и стените. Други тихаха инвалидни колички с близките си в тях, някои се молеха. Стори ми се странно, че зад олтара имаше страничен портал и там една монахиня учтиво приканваше посетителите да минат през портала и да вървят по-нататък. Влизаше се в друго помещение, с готически свод, но празно. Встрани бе сувенирният магазин. Тръгнах към него, за да си купя някаква брошура с обяснения относно храма. Този път лесно намерих книжка на немски с цветни снимки и се върnah към черквата, оттегто бях дошла.

Едва сега разбрах къде съм попаднала. Покритият коридор, откъдето дойдох, е построен още в 1746 г. и дължината му е 700 м, със 150 стъпала - колкото са псалмите в Библията. Бледите, поизтрити от времето фрески, представят 15-те тайни от броеницата на Дева Мария.

Както предполагах, „Монте Берико“ се оказа поклонническо място. Порталът, през който минах, за да вляза в магазина, въсъщност е някогашната готическа черква, започната в 1428 г. като благодарствен храм на Богородица, зададе е спасила народа на Виченца от чумна епидемия. Днес главна черква е бароковата, а от старата е запазен сводът и

служи като преходно помещение към вътрешния двор. Бароковата черква е проектирана от архитект Борела; започната е в 1688 г. и е завършена бързо за времето си - в 1703 г.

Предположенията ми за базиликална форма на храма се оказаха верни. Прочетох обяснението - планът е гръцки кръст в квадрат с 4 малки отвора, в средата покрит с един купол. Този тип базилики са изградени като зали. Четирите отвора са въсъщност вратите към черквата, до които се стига по стълби. Централният вход води към площад с балюстра, от който се открива красива гледка - Виченца заедно с цялата околност, от Предалпието до Лагуната. Височината на площада е 360 м. „Площадът на свободата“ - както се нарича, е открит в 1924 г.

Отвън куполът е обиколен с балюстра, които са в унисон с тези на площада. Около балюстрите има скулптурни фигури, а фронтона от всички страни е заоблен и на него са разположени симетрично по 2 статуи от всяка страна. На стената по-долу има прозорци с характерните за барока заоблени форми, които кореспондират с формата на площада - също заоблена и силно стеснена от двете страни.

От вътрешната страна купо-

ние „Майка на милосърдието“. Донесена е тук в 1430 г., след второто появяване на Дева Мария, и е във венециански стил от XV в. Прави впечатление, че е скулптирана като богата светска дама - с красиви обеци и богато колие, което според модата на времето покрива целия ѝ бюст.

По-важно за нас е нишата зад олтара, където между мраморни изображения на ангели е поставен кръгъл сребърен медальон, който представлява появата на Дева Мария - работа на майстор Виченцо Пасини. Тук е мястото за молитва към Мария.

Застанах на опашката на желаещите да се помолят. Тази ниша зад олтара отделяше пространството за молитва и придаваше интимна атмосфера, в която човек се съсреща с добре.

От изкуството в Монте Берико заслужава да се отбележат няколко картини. „Пиета“ на Монтаня Бартоломеус, създадена в 1505 г. според редактора), „Богородица с четиридесета евангелисти“ и „Кръщение Христово“ - и двете на Алесандро Маганза - известен местен художник, както и олтарната картина с ктиторите - седмичната светци от сервитския орден, на които се явява Богородица на Разпети петък. Та-

динени са в групи, в които се водят оживени разговори. На преден план са фигурите на двама висши клирици. При единия от тях, легко наведена напред, е фигурата на момче, облечено в скъпи дрехи, с кученце в ръце. Картина изобразява сякаш оживени разисквания между хората в групите. Вероятно свети Григорий е изказал мнение по някакъв въпрос, което се обсъжда от персонажите. Духовенството в предния план заедно с Христос спокойно изслушва Григорий, а Иисус отваря капака на потира - символ, че се кани да сподели виното със сътрапезниците. Григорий се е обърнал към него и жестът му говори за очакване да бъде налята скъпоценната напитка в чаши на присъстващите.

Подобна картина със същата композиция в разположението на фигурите, пак от Веронезе, може да се види във Венеция - в галерията към академията. Тя носи името „Угощение в дома на Леви“ и е създадена след тази в Монте Берико. Рисувана е за черквата „Сан Джованни е Паоло“. Персонажите тук са други, ако и да са разположени по същия начин както в първата картина. В центъра е Христос, около Него - апостолите, а в страничните групи движението е още по-подчертано. Архитектурата, представена в творбата, свидетелства за естетическите възгледи на Веронезе, който с възторг възпроизвежда архитектурните форми на великиите си съвременници Паладио, Сансовино, Санмикиeli. Фонът в задния план на „Угощението...“ представлява тревожен залез, като че ли очакване на драматичното събитие - съда над Христос. В картината със свети Григорий фонът е по-въедър, а над главите на Христос и на светеца летят две ангелчета. Ритъмът в картините е подчертан и контрастира на грациозните извики в архитектурата на лоджии. Двете картини Веронезе създава в две последователни години: първата - в 1572 г., втората - на следващата година. Неслучайно критиците твърдят, че тези картини и особено по-късната са едни от най-виртуозно изпълнените шедьоври на Веронезе.

Времето неусетно изтича, когато сме сред изкуството на големите майстори. Следвайки потока от хора, най-неочекано се озовавам в новата черква в Монте Берико. Тя е допряна до базиликата. Осветена е в 1972 г. и е черква за изповед. Тук има 30 изпovedalни кабини. В неделя и празнични дни свещеници очакват богоизповеди за изповед от ранна утрин. Интериорът е изчистен, в гладки линии и форми. На олтара единствената фигура е Пиетата. Помещението внушива душевно спокойствие и съсредоточен размисъл.

Към базиликата има начално училище, социална служба и богословски факултет „Marianum“, признат от Рим. Курсът на обучение е три години и там могат да учат както духовни лица, така и миряни.

Излизам от черквата и тръгвам по обратния път към града. Базиликата остава зад гърба ми все по-малка и сякаш се стопява в пространството, докато съвсем се скрива от погледа ми. Сълнцето вече не е така жежко.

Ето как понякога една случайност може да бъде по-добра от плановете ни.

М. ХИЛДЕГАРД

път е покрит с фрески и подрепян от 4 коринтски стълба, които служат като контрафорси.

Какво чудо се е случило в миналото, та да обявят Монте Берико за поклоннически център? И на това имаше обяснение в брошурата. Два пъти се е явявала тук Дева Мария - на 7 май 1426 г. и две години по-късно на 1 август. Явленията са потвърдени официално на процес в 1430 г. и за тях има сведения в библиотеката Civita Bertoliana.

Грижата за светилището отначало е била поверена на монаси от ордена на светеца Бригита, а от 1435 г. - на сервитския орден (за сервитския орден виж статията от бр. 2/2000 г. на вестника).

Загледах се в статуята на Дева Мария. Тя е полихромна. Девата е скрила под разтворената си мантия молещите за покровителството ѝ. На главата си носи тежка корона, дарена от папа Пий X в 1900 г., който, преди да заеме Петрова престол, е бил патриарх на Венеция. Статуята носи назва-

зи картина е рисувана по-късно от майстор Пиетро Галиари - в 1888 г., по повод на канонизацията на седмината сервити.

Картина на парижанина Франческо Менаже „Светото семейство на път за Египет по време на почивка“ е напълно в изискванията на академичния стил от края на XVIII и началото на XIX в. Като се има предвид времето на създаването на творбата, не бива да ни учудва маниерността в изображението.

Най-интересна е огромната картина на Веронезе, която се намира в стария рефекториум. Тя е създадена в 1572 г. и изобразява свети Григорий Велики, осъществяващ на дело Христовата заповед за любов към близния - картина носи име „Вечерята на свети Григорий Велики“. В разкошна архитектурна рамка, представяща голяма лоджия, са разположени фигурите на гостите. В средата е Григорий - той е обърнат към Иисус, Който отхлупва потира, встриани персонажите са в движение, обе-

Слепият и куцият

Човек се ражда свободен. Расте със свободен разум, собствено мнение, собствена съвест. С годините става зрял човек, самостоятелно и сам решава собствените си проблеми в зависимост от предполагаемите резултати - добри или лоши. Навлиза в обществения живот, създава семейство, включва се в организации, сдружения, колективи, където проблемите се решават вече от много хора с различни интереси, различни мнения - Quot homines, tot sententiae (Колкото хора, толкова мнения). И тук идва проблемът - как да се стигне до общуто решение, приемливо за цялото семейство, за организа-

цията, за сдружението, за колектива? С една дума - да се намери математическият израз „общ знаменател“.

Този общ знаменател е в нацирането на „Божията следа“ в отделния човек и грижливо и разумно използване на „Божия почерк“. Тази „Божия следа“ изглежда много различна, но при трудна ситуация възниква спонтанно и резултатът е положителен, както се вижда в следната поучителна ориенталска приказка.

Един слепец и един куц човек си почивали в гората, когато внезапно избухнал пожар. И двамата започнали да оплакват съдбата си.

- Няма да се измъкна от го-

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1455)
октомври 2011 г.

рата, нищо не виждам, тук ще загина - вайкал се слепият.

- И аз съм загубен, тук ще изгоря, не мога да тичам - се окайвал куцият.

Докато двамата се оплаквали, пламъците застрашително ги доближавали. Изведнък куцият се провикнал към слепеца:

- Слушай, приятелю! Измислих! Ти ще ме кациш на раменете си, аз ще ти казвам посоката и пътя. Заедно ще излезем от гората!

Така и двамата напуснали невредими горящата гора.

От френски:
Веска КОЧУМОВА

Кое е най-важното

От стр. 9

говата обич.

Можете да се попитате - кое има първо място в живота ви - вашето действие или Божието, думите, които казахте на Бог, или Неговият глас? Какво е по-важно във вашия живот - Бог да действа в него или вашата воля; Божията обич към вас или вашата обич към Него?

Не искаме ли да променим живота си само за да можем да си кажем колко сме добри? Ако чувстваме Божията обич в себе си, започваме да виждаме и нашите грехове и започваме да имаме нужда да се борим с тях. Много чувствителен към грех бил и Жан-Мари Виане.

ГОСПОД, БОГ НАШ

„Слушай, Израилю! Господ, Бог наш, е един Господ.“ Когато ще размишлявате, спрете малко и помислете над думичка наш, която означава същевременно мой. Това би трябвало да стане за нас голяма радост. Тази дума иска да ни каже, че Бог не е Бог, който е далече някъде из облаките, а Той е по-близо до човека, отколкото човек сам за себе си. Ако не успяваме да го срещаме, това не е заради голямото разстоянието между нас и Бог, напротив, това е понякога заради Неговата голяма близост. Той пребивава в нашето сърце. Откриването на Бог става заедно с откриването на себе си. Човек трябва да разбере кой е, какъв е, за да може да намери истината, че Бог е наш, че Бог е мой.

„Слушай, Израилю! Господ, Бог наш, е един Господ.“ Опитайте се да се върнете в своето минало и помислете кога почувствахте Божията близост. След това можете да се запитате дали тази близост е нараснала била ли е по-голяма, или напротив - намалява? Ако човек избяга от Бог, то е резултат на това, че не е почувствали Божията близост. Попитайте сами себе си колко уважавате тази близост. Връщате ли се към нея в тежките моменти на вашия живот? Моментите, когато чувствате Божията близост, не са само за времето, когато преживявате близостта; те са преди всичко за моментите, които ще бъдат тежки за вас, за моментите, когато ще преживявате никакви проблеми, за да ви на-

сочват по верния път и за да ви станат утеша и надежда.

БОГ НАШ Е ЕДИН

„Слушай, Израилю! Господ, Бог наш, е един Господ.“ Така е и в живота на човека. Това, което е първо и най-важно в живота, е същевременно единственото. За израиляните не било лесно да повярват, че има само един Бог. Те живеели в среда, където народите имали много богове. Понесно било за тях да приемат, че техният Бог е най-голям, но да не е само един.

Също като израиляните и ние често сме изкушавани да имаме повече богове. И понякога си казваме „...добре, на-

шият Бог е най-голям, но не е единствен“. Ако питате хората, сигурно малцина ще кажат, че Бог за тях не е важен. Бог за тях е едно от многото важни неща в живота им. Те казват, че за тях е важно семейството, работата, приятелството, учението, парите, кариерата и... понякога Бог. Те го включват към другите неща и за тях не е вече един Господ. Ако Бог загуби това, че е един-единствен Господ, загубва се, че е истинският Бог. В човешкия живот истинският Бог е само един.

Отец Петър ЦВЪРКАЛ

(Следва)

4 октомври - Свети Франциск

Свети Франциск говори на птиците

Раздел втори
Седемте тайнства на Църквата
Глава първа
Тайнствата
на християнското въведение
Член 3
Тайнството Евхаристия
VII. Евхаристията -
„залог за бъдещата слава“

1404 Църквата знае оттук нататък, че Господ идва в Своята Евхаристия и че Той е там, сред нас. Обаче това присъствие е скрито. Затова именно ние честваме Евхаристията, „очаквайки блажената надежда и пришествието на нашия Спасител Иисус Христос“ (Ritus Communionis, 126 [Embolismus post „Pater noster“]: Missale Romanum, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 472; вж. Тит. 2, 13), като молим „където (в Твоето царство) се надяваме да бъдем... за да се наслаждавамеечно на Твоята слава, когато ще изтриеш всяка сълза от очите ни, защото ще виждаме Тебе, нашия Бог, както си, ще бъдем на Тебе подобни през всички векове и безспорно ще Те прославяме“ (Prex eucharistica III, 116: Missale Romanum, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 465).

1405 За тази голяма надежда за новите небеса и новата земя, в които ще обитава справедливостта (Вж. Петр. 3, 13), ние нямаме по-сигурен залог нито по-ясен знак от Евхаристията. В действителност винаги когато се чества или се отслужва тази тайна, „се извършва делото на нашето изкупление“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 3: AAS 57 (1965) 6) и ние „разчупваме един и същ хляб, който е лек за безсмъртие, противотрова, за да не умираме, но да живеем в Иисус Христос завинаги“ (SANCTUS IGNATIUS ANTIOCHENUS, Epistula ad Ephesios, 20, 2: SC 10bis, 76 /FUNK 1, 230/).

НАКРАТКО

1406 Иисус е казал: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето; който яде от тоя хляб, ще живее вовеки.... Който яде Моята плът и пие Моята кръв, ще има живот вечен..., преъдва в Мене и Аз в него“ (Иоан, 6, 51. 54. 56).

1407 Евхаристията е сърцето и върхът в живота на Църквата, защото в нея Христос присъединява Своята Църква и нейните членове към Своята хвалебна жертва и благодарение, принесено на Неговия Отец един път завинаги върху кръста; чрез това жертвоприношение Той излива благодатите на спасението върху Свого Тяло, което е Църквата.

1408 Евхаристичното отслужване включва винаги: провъзгласяването на Словото Божие, благодарност към Бог Отец за всичките му благодеяния, най-вече за дара на Своя Син, освещаване на хляба и виното за участието в литургичното угощение чрез приемането на Тялото и Кръвта на Господа. Тези елементи съставляват един и същ акт на богослужението.

1409 Евхаристията е възпоменование за Христовата Пасха, т.е. на делото на спасение, извършено чрез живота, смъртта и Възкресението на Христос, дело, станало присъствашо чрез литургичното действие.

1410 Самият Христос, Вечният първосвещеник на Новия закон, Който, като действа чрез службата на свещениците, поднася евхаристичната жертва. И същият Христос, реално присъстващ във вид на хляб и вино, е този, който е принасян в евхаристичната жертва.

1411 Само законно ръкоположените свещеници могат да ръководят Евхаристията и да освещават хляба и виното, за да станат Тялото и Кръвта на Господа.

1412 Същностните знаци на евхаристичното тайнство са пшеничният хляб и гроздовото вино, върху които е призовано благословението на Свети Дух. Свещеникът произнася думите на освещението, казани от Иисус Христос по време на Тайната вечеря: „Това е Моето Тяло, което за вас се дава... Това е чашата... с Моята кръв...“

1413 Чрез освещаването се извършва преосъществяване на хляба и виното в Тялото и Кръвта на Христос. В осветените хляб и вино сам Христос, жив и прославен, присъства истиински, реално и същностно, със Свого Тяло и Своята Кръв, със Своята душа и Свото божество (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 13a, Decretum de ss. Eucharistia, c. 3: DS 1640, Ibid., canon 1: DS 1651).

1414 В качеството си на жертвоприношение Евхаристията също се принася за оправдание на греховете на живите и мъртвите и за да се получат от Бог духовни и материални благодеяния.

1415 Този, който иска да получи Христос в евхаристичното Причастие, трябва да се намира в благодатно състояние. Ако някой има съзнанието да извърши смъртен грех, не трябва да се приближа до Евхаристията, без предварително да е получил оправдание в тайнството Покаяние.

1416 Светото Причастие с Тялото и Кръвта на Христос увеличава връзката на причестяващия се с Господ, прощава му простителните грехове и го предпазва от тежки грехове. Понеже връзките на любов между причестяващия се и Христос се засилват, приемането на това тайнство усилива единството на Църквата, мистичното Тяло на Христос.

1417 Църквата препоръчва горещо на върващите да приемат Светото Причастие, когато присъстват на отслужването на Евхаристията; за това тя ги задължава поне един път годишно.

1418 Понеже сам Христос присъства в Тайнството на оптара, трябва да го почитаме с култ на обожанието. „Посвещението на пресветото Тайнство е доказателство за благодарност, знак на любов и задължение за обожаване на Христос, нашия Господ“ (PAULUS VI, Litt. Enc. Mysterium fidei: AAS 57 (1965) 771).

Сараево

„Мъчениците от Дрина“ - блажени

На тържествена литургия в Сараево на 24 септември бяха обявени за блажени пет монахини, познати като „Мъчениците от Дрина“, убити в Югославия през 1941 г. Церемонията предстоятелства кардинал Анджело Амато, префект на Конгрегацията за светци.

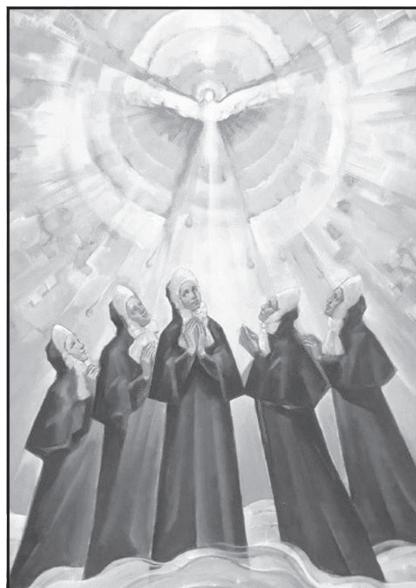
„Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то остава само, но ако умре, дава много плод.“ Такива житни зърна бяха сестра Юла, сестра Берхмана, сестра Кризина, сестра Антония и сестра Бернадета - монахини от Конгрегацията на Дъщерите на Божественото милосърдие, брутално убити от човешката жестокост по време на война. И се случва точно така, както казва Исус в Евангелието от Йоан - пролятата им кръв се превръща в семе за нови духовни звания, за една христи-

янска вяра, все по-осъзна-та и отговорна. Но дори още преди да се превърнат в „Мъчениците от Дрина“, техният живот, осветлен от Господ, вече дава кълнове в приюта за бедни, където те се грижат за болните, бежанците и нуждаещите се и където хранят и учат сираци, независимо от произхода им.

Сестра Юла, игуменката, е хърватка. Сестра Берхмана, най-възрастната в групата, извънредно добросъвестна учителка, идва от Австрия. Сестра Кризина и сестра Антония са словенки - пълни с ентузиазъм за религиозния живот и винаги готови да помогнат на другите. Сестра Бернадета, най-младата, унгарка по произход, работи в столовата. Тя не по-желават да напуснат манастира си в градчето Пале въпреки грязящата опасност. Денят е 11 декември, когато сръбски четници нахлуват в манастира, пленяват ги и ги принуждават да вървят в продължение на четири дни - един Кръстен път във вяtrъ и сняг, който завършва на мястото на тяхната Голгота, Горажде. Тук те отхвърлят да се подложат на още по-голямо унижение, а именно да се откажат от собствената си вяра и от девственството си. Те са бити, опитват се да намерят избавление, скачайки от прозореца, накрая са убити с ножове, а телата им - хвърлени в река Дрина. Сестра Берхмана, която била изоставена по пътя, изтощена от вървенето, споделя съдбата на сестрите си само няколко дни по-късно, също подложена на мъченичество.

Кардинал Анджело Амато посочи: „Тези мъченици ни казват още веднъж, че в историята продължава да се случва вечната борба между Бог - източника на живота, и врага на Бог - древната змия, която е източник на враждебност и смърт. Тези пет богоизвестни жени, провъзгласени за блажени днес, показват, че на злото може да се устои дори с голи ръце, укрепени единствено от вярата. Злото може да бъде победено, дори ако го оставим да ни засегне, но без да отстъпваме на него-вите заплахи.“

„Мъчениците умират, но допринасят за процъфтяването на истинската хуманност. На ада, създаден от человека с нацистките лагери, ГУЛАГ, китайските трудови лагери, войните, мъченикът отговаря, като напомня за рая, за мира между народите и за братското об-щество.“

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1455)
октомври 2011 г.

Монс. Джузепе Леанца - апостолически нунций в Чехия

Папа Бенедикт XVI назначи монс. Джузепе Леанца, титуларен епископ на Лилебо, за апостолически нунций в Република Чехия. До този момент монс. Леанца бе апостолически нунций в Ирландия.

Роден през 1943-а в Чезаро, Сицилия, монс. Леанца е ръкоположен за свещеник през 1966 г., а за епископ - през 1990-а. От 2003 до 2008 г. е апостолически нунций в България - четвъртият папски представител в страната след възстановяването на дипломатическите отношения между Светия престол и България на 16 декември 1990 г. Него-ви предшественици в апостолическата нунциатура в София са монс. Марио Рици, монс. Бласко Коласо и монс. Антонио Менини.

Монс. Джузепе Леанца бе пръв изразител на подкрепата на папата и Светия престол в усилията на България да стане пълноправен член на европейското семейство от народи. По повод 15-ата годишнина от възстановяването на дипломатическите отношения между България и Светия престол монс. Леанца изрази пожеланието „България да съхранява и наследява културните, духовните и религиозните ценности, които са дълбоко вкоренени в християнството и върху които е изградена идентичността на българския народ. Това е и общата база за развиващите и задълбочаване на сътрудничеството между България и Светия престол“.

На 13 септември в град Козенца бе обявена за блажена сестра Елена Айело, основателка на конгрегацията „Малки сестри на Страданията на нашия Господ Иисус Христос“ (Suore Minime della Passione di Nostro Signore Gesu Cristo). Хиляди хора от Италия и чужбина се събраха на общинския стадион „Сан Вито“, за да вземат участие в церемонията, предстоятелствана от кардинал Анджело Амато, префект на Конгрегацията за светците, заедно с архиепископ Салваторе Нунари, родом от Козенца, и апостолическия нунций в Турция Антонио Лучибело. „Църквата в Италия ликува от въздигането на олтарите за прослава на тази евхаристична душа в най-висша степен“, каза папата по време на генералната аудиенция на 14 септември.

Животът на Елена Айело - първата жена от Калабрия, обявена за блажена, родом от малкото село Монталто Уфуго в диоцеза на Козенца - преминава в страдание, с очи, впити в разпятието. Умира в святост в Рим през 1961 г. на

66 години. 50 години по-късно, на празника Въздвижение на Пресветия кръст, Елена влиза в редиците на блажени. „Тази беатификация - изтъкна папа Бенедикт XVI - идва веднага след италианския Национален евхаристичен конгрес. И продължи: „Знаменитата дъщеря на Калабрия, сестра Елена Айело обичаше да казва: „Евхаристията е основна храна на живота ми, най-дълбокият дъх на душата ми, тайнството, което дава смисъл на живота ми, на всяка моя дейност всеки ден.“

Нов ректор на Папската академия за защита на живота

Папа Бенедикт XVI подписа документ за назначаването на нов ректор на Папската академия за защита на живота. Това е католическият свещеник Ренцо Пегораро.

Новият ректор е известен в Италия като експерт в областта на биоетиката, медицинското и нравственото богословие. Отец Ренцо Пегораро е доцент в Богословския факултет в Тривието. Той е научен ръководител на фонда „Ланца“ в Падуа. Изучавал е медицина, философия и богословие в Падуа и Рим.

Президент на Папската академия за защита на живота е монс. Игнасио Карако де Паула, испански епископ от прелатурата Opus Dei, бивш ректор на академията. Членове на академията са 70 души, лично назначени от Светия отец.

По catholic-news.bg

Чили Глас в защита на невинните

Епископската конференция на Католическата църква в Чили отправи специално обръщение до политиците и законодателите в страната със заглавие „Глас за живота на невинните“ по повод започнатите през септември дебати за легализация на абортите в страната.

Законопроектът предвижда легализиране на аббота в три случая: когато бременността заплашва живота на майката; когато детето, още в утробата, има малформации; когато бременността е в резултат на изнасилване. Чилийските епископи отбелзват, че осъзнават страданията, които изпитват майките и семействата в подобни ситуации. „Такива случаи са причина за болка и страдание, пред лицето на които никой не може да остане равнодушен - подчертават епископите. - Въпреки това изходит от такива ситуации трябва да се търси, като се има предвид задължението да се погрижим за живота - както на майката, така и на детето.“ Йерархите

добавят още, че „тази задача стои пред цялата медицинска система, както и пред обществото“.

Членовете на епископската конференция призовават за разширяване на образование и уважението към ценността на живота, грижа за слабите, солидарност, съпреживяване и справедливост. „Доброволното убийство на невинно създание е много тежък неморален акт“, напомнят епископите думите на блажения Йоан-Павел II от енциклика Evangelium vitae. „Този принцип е дълбоко човешки и е съществувал дълго пред християнството“, отбелзват католическите духовници.

Епископската конференция на Католическата църква в Чили призовава и за разширяване на научните изследвания и развитие на възможностите, които да помогнат за спасяването на живота както на майката, така и на детето, и които да защитават невинния живот от опасностите, пред които го поставя съвременната култура.

По catholic-news.bg

Блажена Елена Айело - евхаристична душа в най-висша степен

В Калабрия за първи път се състоя церемония по провъзгласяване за блажен. Кардинал Анджело Амато подчертава: „Това е историческо събитие с голямо духовно значение, защото представлява пред калабрийските вярващи една личност - пример на християнската святост. Но то също има и културно значение, защото животът и дейността на Майка Айело обогатяват калабрийската земя с едно героично свидетелство на Евангелието. Нейната святост се изразява в огромната ѝ доброта към всички, особено към най-малките и затруднените, които започват да я наричат „Светата монахиня“.“

Четвърта сред осем деца, едва единадесетгодишна Елена загубва майка си, а две години по-късно си обещава да прегърне религиозния живот - желание, което успява да осъществи напълно едва в зряла възраст след много трудности. През 1928 г. тя започва в Козенца да действа си за прием и грижа за момичета сираци, която по-късно ще се

превърне в конгрегация „Малки сестри на Страданията на нашия Господ Иисус Христос“, призната официално през 1949 г.

Животът на Майка Елена, посочва кардинал Амато, е изключителен модел и за нашето съвремие: „С живота си Майка Айело ни казва, че също в Калабрия е възможно да се живее героично Евангелието, което означава, че е възможно да станеш светец. Калабрия има нужда от духовна красота на светиците. Майка Елена ни напомня, че и с помощта на светците - и вероятно най-вече с тяхна помощ - е постигнато единството на Италия посредством тяхната хуманитарна и образователна дейност, посредством създаването на институции за прием и закрила на деца, сираци и отхвърлени. За своята дейност Майка Айело не прахосва благата и богатството на другите, а работи и плаща с труда си, давайки свидетелство пред всички и изливайки върху тях огромното милосърдие на Христос.“

